

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

10. srpnja 2014.*

„Žalba – Izvanugovorna odgovornost – Propusti Revizorskog suda – Zahtjev za naknadu štete – Načelo pretpostavke nedužnosti – Načelo lojalne suradnje – Nadležnost – Vođenje preliminarnih istraga“

U predmetu C-220/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 25. travnja 2013.,

Kalliopi Nikolaou, sa stalnom adresom u Ateni (Grčka), koju zastupaju V. Christianos i S. Paliou, *dikigoroí*,

žalitelj,

a druga stranka u postupku je:

Revizorski sud Europske unije, koji zastupaju T. Kennedy i I. Ní Riagáin Düro, u svojstvu agenata, uz asistenciju P. Tridimas, *barrister*,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Tizzano (izvjestitelj), predsjednik vijeća, A. Borg Barthet, M. Berger, S. Rodin i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: L. Hewlett, glavni administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 22. siječnja 2014.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 20. ožujka 2014.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: grčki

Presudu

- 1 Svojom žalbom Kalliopi Nikolaou zahtijeva da se ukine presuda Općeg suda Europske unije Nikolaou/Revizorski sud (T-241/09, EU:T:2013:79, u daljnjem tekstu: pobijana presuda) kojom je odbijena njezina tužba za naknadu štete kojom je tražila popravlanje štete navodno pretrpljene uslijed nepravilnosti i kršenja prava Unije koja je Revizorski sud počinio u okviru unutarnje istrage.

Okolnosti spora

- 2 Kalliopi Nikolaou bila je član Revizorskog suda od 1996. do 2001. Prema članku objavljenom 19. veljače 2002. u dnevnom listu *Europa Journal*, zastupnik u Europskom parlamentu B. Staes imao je podatke o nezakonitim postupanjima žaliteljice za vrijeme njezina mandata kao člana Revizorskog suda.
- 3 Dopisom od 18. ožujka 2002. glavni tajnik Revizorskog suda (u daljnjem tekstu: glavni tajnik) prosljedio je glavnom direktoru Europskog ureda za borbu protiv prijevara (OLAF) spis koji je sadržavao podatke o tim postupanjima, o kojima su i on sam i predsjednik te institucije imali saznanja. Usto je glavni tajnik zamolio OLAF da ga obavijesti o tome treba li Kalliopi Nikolaou, u skladu s člankom 4. Odluke Revizorskog suda 99/50 o uvjetima i modalitetima unutarnjih istraga u području borbe protiv prijevara, korupcije i svih ostalih nezakonitih aktivnosti štetnih za financijske interese Zajednica, obavijestiti o postojanju istrage koja se odnosila na nju.
- 4 Dopisom od 8. travnja 2002. predsjednik Revizorskog suda obavijestio je Kalliopi Nikolaou o postojanju unutarnje istrage koju je OLAF otvorio nakon članka objavljenog u *Europa Journalu*. Dopisom od 26. travnja 2002. glavni direktor OLAF-a obavijestio je Kalliopi Nikolaou da je, na temelju podataka koje je taj ured zaprimio od B. Staesa i spisa preliminarne istrage koji je pripremio glavni tajnik, otvorena unutarnja istraga u kojoj će ona biti pozvana sudjelovati.
- 5 Dana 24. svibnja 2002. održan je razgovor između Kalliopi Nikolaou i odgovornih osoba OLAF-a. Dana 17. listopada 2002. na internetskoj stranici *European Voice* objavljen je članak u kojemu je, među ostalim, izneseno da je OLAF-ova istraga protiv žaliteljice pri kraju. Članci istog sadržaja objavljeni su i u grčkom tisku. Dopisom od 28. listopada 2002. OLAF je Kalliopi Nikolaou priopćio da je ta istraga zatvorena i da su konačni izvještaj i relevantni podaci prosljeđeni glavnom tajniku i luksemburškim pravosudnim tijelima. Dopisom od 10. veljače 2004. Revizorski sud priopćio je žaliteljici skraćenu verziju konačnog izvještaja OLAF-a.
- 6 Prema tom konačnom izvještaju od 28. listopada 2002., informacije o Kalliopi Nikolaou dala su B. Staesu dva službenika Revizorskog suda, od kojih jedan bio član kabineta žaliteljice. Ispitane optužbe odnosile su se, kao prvo, na novčane iznose koje je žaliteljica na ime zajmova navodno primila od svog osoblja, kao drugo, na navodne lažne izjave u vezi sa zahtjevom za prenošenje danâ godišnjeg odmora šefa njezinog kabineta, na ime kojih je isplaćena naknada od otprilike 28.790 eura za neiskorišteni godišnji odmor za 1999., 2000. i 2001., kao treće, na korištenje službenog vozila Kalliopi Nikolaou u svrhe koje nisu bile predviđene mjerodavnim propisima, kao četvrto, na radne naloge izdane vozaču žaliteljice u svrhe koje nisu bile predviđene mjerodavnim propisima, kao peto, na politiku toleriranja izostajanja s radnog mjesta u njenom kabinetu, kao šesto, na aktivnosti komercijalnog karaktera i stupanja u kontakt s visoko pozicioniranim osobama kako bi se omogućilo da članovi njezine obitelji izvršavaju te aktivnosti, kao sedmo, na prijevaru počinjenu u okviru jednog natječaja te, kao osmo, na prijekare koje se odnose na troškove reprezentacije koje je primila žaliteljica.
- 7 OLAF je utvrdio da je, kad je riječ o zahtjevu za prenošenje dana godišnjeg odmora šefa kabineta žaliteljice, moguće da su počinjene povrede koje se mogu kvalificirati kao krivotvorenje, korištenje krivotvorenih dokumenata i prijevara. Prema spomenutom konačnom izvještaju, moguće je da su od

strane žaliteljice i članova njezinog kabineta počinjena kaznena djela u vezi s novčanim iznosima koje je žaliteljica, sukladno navodima umiješanih osoba, primila na ime zajmova. Slijedom navedenog, OLAF je, na temelju članka 10. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 1073/1999 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o istragama koje provodi Europski ured za borbu protiv prijevara (OLAF) (SL L 136, str. 1.), obavijestio luksemburška pravosudna tijela o tim okolnostima kako bi ona istražila činjenice koje ukazuju na moguće počinjenje kaznenih djela.

- 8 Glede preostalih optužbi, osim one za prijevaru počinjenu u okviru natječaja, OLAF je istaknuo moguće nepravilnosti i pitanja u vezi s postupanjima Kalliopi Nikolaou te je Revizorskom sudu predložio da odredi „korektivne mjere“ u odnosu na nju kao i mjere poboljšanja postojećeg sustava nadzora u toj instituciji.
- 9 Žaliteljica je saslušana 26. travnja 2004. na zatvorenoj sjednici Revizorskog suda radi eventualne primjene članka 247. stavka 7. UEZ-a. Dopisom od 13. svibnja 2004. (u daljnjem tekstu: dopis od 13. svibnja 2004.) predsjednik Revizorskog suda je, glede pokretanja postupka pred Sudom Europske unije zbog navodne okolnosti da je Kalliopi Nikolaou tražila i dobila osobne zajmove od članova svog kabineta, naveo da na sjednici održanoj 4. svibnja 2004. nije ostvarena za to potrebna jednoglasnost, predviđena člankom 6. Poslovnika od 31. siječnja 2002. Predsjednik Revizorskog suda u vezi s tim je dodao da je velika većina članova te institucije smatrala da je postupanje žaliteljice bilo potpuno neprimjereno. Kad je riječ o danima godišnjeg odmora šefa kabineta žaliteljice, predsjednik Revizorskog suda naveo je da je ta institucija, s obzirom na to da je postupak pred luksemburškim pravosudnim tijelima bio u tijeku, donošenje svoje odluke odgodila do okončanja tog postupka.
- 10 Presudom Nikolaou/Komisija (T-259/03, EU:T:2007:254) Opći je sud naložio Komisiji Europskih zajednica da žaliteljici isplati naknadu štete u iznosu od 3.000 eura zbog objave određenih informacija o OLAF-ovoj istrazi.
- 11 Presudom donesenom 2. listopada 2008. (u daljnjem tekstu: presuda od 2. listopada 2008.) kazneno vijeće Općinskog suda u Luksemburgu oslobodilo je žaliteljicu i šefa njezinog kabineta optužbi za krivotvorenje, korištenje krivotvorenih dokumenata, lažnu izjavu te, podredno, neosnovano zadržavanje naknade, subvencije ili dodatka te, podredno tome, prijevaru. Taj je sud smatrao, u bitnome, da se na temelju određenih objašnjenja šefa kabineta žaliteljice i nje same javlja dvojba glede cjelokupnih dokaza koje su prikupili OLAF i luksemburška policija, a kojima se nastoji dokazati da se navedeni šef kabineta tijekom 1999., 2000. i 2001. više dana nalazio na neprijavljenom godišnjem odmoru. Taj sud utvrdio je da počinjenje djela koje se stavlja na teret Kalliopi Nikolaou nije utvrđeno izvan svake razumne sumnje i da, s obzirom na to da u slučaju postojanja i najmanje dvojbe treba ići u korist optuženika, žaliteljicu treba osloboditi optužbi koje su joj bile stavljene na teret. Iz uvoda presude od 2. listopada 2008. proizlazi da su žaliteljica i šef njezina kabineta upućeni kaznenom vijeću Općinskog suda u Luxembourg rješenjem izvanraspravnog vijeća tog suda, potvrđenim rješenjem izvanraspravnog vijeća žalbenog suda od 29. siječnja 2008. Budući da nije podnesena žalba, presuda od 2. listopada 2008. postala je pravomoćna.
- 12 Dopisom od 14. travnja 2009. žaliteljica je od Revizorskog suda tražila da u svim belgijskim, njemačkim, grčkim, španjolskim, francuskim i luksemburškim novinama objavi priopćenje o njezinom oslobođanju te da o istome obavijesti ostale institucije Europske unije. Podredno, u slučaju da Revizorski sud ne objavi navedena priopćenja, žaliteljica je zahtijevala naknadu neimovinske štete u iznosu od 100.000 eura, koje se obvezala upotrijebiti za objave navedenih priopćenja. Žaliteljica je od Revizorskog suda također tražila da joj, kao prvo, isplati iznos od 40.000 eura na ime naknade neimovinske štete prouzročene postupkom pred luksemburškim pravosudnim tijelima i 57 771,40 eura s naslova imovinske štete prouzročene tim postupkom, a kao drugo da joj nadoknadi sve pretrpljene troškove, osobito one nastale u postupku pred istražnim sucem Općinskog suda u Luxembourg te, kao treće, da joj nadoknadi troškove postupka pred Revizorskim sudom.

- 13 Dopisom od 7. srpnja 2009. predsjednik Revizorskog suda proslijedio je Kalliopi Nikolaou odluku o navedenim zahtjevima, donesenu 2. srpnja 2009. Tom su odlukom s jedne strane odbijene tvrdnje iz spomenutog dopisa od 14. travnja 2009. a s druge je strane Kalliopi Nikolaou priopćeno da je Revizorski sud „nastojao utvrditi, na temelju informacija kojima je raspolagao, je li činjenično stanje dovoljno ozbiljno za pokretanje postupka pred [Sudom]“ u kojem bi taj sud odlučio postoji li povreda obveza iz Ugovora o EZ-u od strane tog bivšeg člana, kao i je li potrebno primijeniti sankcije. S tim u vezi, u toj su odluci bili navedeni i čimbenici zbog kojih je Revizorski sud odlučio da neće pokretati postupak pred Sudom, među ostalima oslobađajuća presuda od 2. listopada 2008. i nepostojanje štete za proračun Zajednice, s obzirom na to da je iznos koji je bio neopravdano isplaćen šefu kabineta žaliteljice vraćen.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

- 14 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 16. lipnja 2009. Kalliopi Nikolaou pokrenula je postupak za naknadu štete u kojem traži da se Revizorskom sudu naloži isplata iznosa od 85.000 eura, uvećanog za zatezne kamate počevši od 14. travnja 2009., na ime popravljavanja neimovinske štete prouzročene „postupanjima“ i propustima te institucije, pri čemu se taj iznos obvezala upotrijebiti za objavu priopćenja o svojem oslobađanju.
- 15 U prilog toj tužbi žaliteljica je, kao prvo, navela šest tužbenih razloga koji su se odnosili na ozbiljnu povredu od strane Revizorskog suda pravila prava Unije kojima se dodjeljuju prava pojedincima. Kao drugo, istaknula je postojanje izravne uzročno-posljedične veze između te povrede i neimovinske i imovinske štete koju je zbog nje pretrpjela.
- 16 Opći je sud odbio tu tužbu smatrajući da Revizorski sud nije počinio nikakvu povredu prava Unije na koju se pozivala žaliteljica.
- 17 Glede onoga što je relevantno za ovaj žalbeni postupak, Opći je sud u točkama 27. do 31. pobijane presude utvrdio, kao prvo, da „postupanja“ Revizorskog suda u preliminarnoj istrazi nisu bila nezakonita s obzirom na to da ta institucija nije prekršila ni zahtjeve koji proizlaze iz tumačenja članka 2. Odluke 99/50 u vezi s člankom 4. te odluke niti prava obrane ili načelo nepristranosti.
- 18 Određenije, u točki 29. te presude Opći sud je smatrao da je cilj preliminarne istrage, na koju se odnosi članak 2. Odluke 99/50, s jedne strane, omogućiti glavnom tajniku da ocijeni može li se na temelju podataka koji su mu bili priopćeni zaključiti da postoje nepravilnosti štetne za financijske interese Unije i, s druge strane, proslijediti OLAF-u, u skladu s člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 1073/1999 spis na osnovi kojega taj ured može ocijeniti treba li otvoriti unutarnju istragu na temelju članka 5. stavka 2. te uredbe. Tako je utvrdio da se, s obzirom na to da cilj te preliminarne istrage nije bio doći do zaključaka glede osobe obuhvaćene istragom, obveza koja proizlazi iz članka 4. stavka 1. druge rečenice Odluke 99/50 ne odnosi na postupanja glavnog tajnika u okviru članka 2. Odluke 99/50.
- 19 Jednako tako, u točki 30. spomenute presude Opći sud je ocijenio da, s obzirom na to da su priopćenja primljena dopisima od 8. i 26. travnja 2002. udovoljavala zahtjevima predviđenima člankom 4. stavkom 1. prvom rečenicom Odluke 99/50, žaliteljica nije mogla valjano isticati da je Revizorski sud povrijedio spomenutu odredbu time što je prije prosljeđivanja spisa s dokazima koje je glavni tajnik prikupio o njezinom slučaju nije saslušao.
- 20 Kao drugo, u točki 32. pobijane presude Opći je sud ocijenio neosnovanom tvrdnju žaliteljice sukladno kojoj je Revizorski sud upotrijebio krivotvorene dokumente. U tom je pogledu utvrdio da dokument o kojemu je riječ, to jest zahtjev za prenošenje godišnjeg odmora šefa kabineta Kalliopi Nikolaou od 20. studenoga 2001., nije bio među dokumentima koji su sačinjavali preliminarni spis prosljeđen

OLAF-u. U svakom slučaju, istaknuo je da, čak i da je Revizorski sud taj dokument doista prosljedio OLAF-u ili luksemburškim vlastima, to ne bi značilo da je on postupao u lošoj vjeri kad je riječ o istinitosti potpisa žaliteljice.

- 21 Kao treće, Opći je sud u točkama 43. do 47. pobijane presude utvrdio da propust Revizorskog suda da nakon presude od 2. listopada 2008. donese formalnu odluku kojom žaliteljicu oslobađa svih optužbi koje su joj stavljene na teret nije bio nezakonit.
- 22 Prije svega, u točki 45. spomenute presude Opći je sud utvrdio da je žaliteljica oslobođena zbog dvojbi koje su proizašle iz određenih objašnjenja šefa njezinog kabineta. Slijedom toga, prema mišljenju Općeg suda, do oslobađanja nije došlo zato što bi optužbe koje su žaliteljici stavljene na teret bile utvrđene u cijelosti neosnovanima, već zato što one, kao što to ističe i Općinski sud u Luxembourg, nisu bile dokazane izvan svake „razumne sumnje“.
- 23 Nadalje, u točki 46. iste presude Opći je sud zaključio da je u isključivoj nadležnosti nacionalnih pravosudnih tijela da spomenute optužbe ispituju s kaznenog aspekta, a u nadležnosti Suda da ih ispituju s disciplinarnog aspekta, u skladu s člankom 247. stavkom 7. UEZ-a. Prema mišljenju Općeg suda, Revizorski sud stoga nije bio nadležan za odlučivanje o tom pitanju.
- 24 Naposljetku, u točki 47. pobijane presude Opći sud je smatrao da se iz okolnosti nepokretanja postupka pred Sudom na temelju te odredbe ne može zaključiti da je Revizorski sud ocijenio da su optužbe stavljene na teret žaliteljici u cijelosti neosnovane. Naime, prema mišljenju Općeg suda, u skladu s člankom 6. Poslovnika Revizorskog suda, za pokretanje tog postupka potrebna je jednoglasna odluka. Slijedom toga, Opći je sud utvrdio da, iako nepokretanje postupka pred Sudom podrazumijeva da je ta jednoglasnost izostala, iz toga se ipak ne može izvesti zaključak o stajalištu Revizorskog suda o utemeljenosti optužbi o kojima je riječ. Slijedom toga, osvrćući se na napomenu iz dopisa od 13. svibnja 2004., Opći sud je utvrdio da „nije bilo neprimjereno da predsjednik Revizorskog suda tužiteljici napomene da većina članova institucije njezino postupanje drži neprihvatljivim, čime je otklonjena mogućnost da se nepokretanje postupka pred Sudom shvati kao navodno negiranje optužbi stavljenih joj na teret, što ne bi odgovaralo stvarnosti.“
- 25 Kao četvrto, Opći je sud u točki 49. pobijane presude utvrdio da iz dužnosti brižnog postupanja nije moguće izvesti zaključak o postojanju obveze Revizorskog suda da objavi priopćenje o oslobađanju žaliteljice.

Zahtjevi stranaka

- 26 Kalliopi Nikolaou svojom žalbom zahtijeva od Suda da:
- ukine pobijanu presudu i uputi predmet Općem sudu na ponovno suđenje, i
 - naloži Revizorskom sudu snošenje troškova.
- 27 Revizorski sud zahtijeva od Suda da:
- žalbu djelomično odbaci kao nedopuštenu i djelomično odbije kao neosnovanu, i
 - naloži Kalliopi Nikolaou snošenje troškova postupka.

O žalbi

- 28 U prilog žalbi Kalliopi Nikolaou navodi četiri žalbena razloga.

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 29 Prvim žalbenim razlogom žaliteljica tvrdi da načelo pretpostavke nedužnosti iz članka 48. stavka 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i članka 6. stavka 2. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. daje postupovno jamstvo koje nije ograničeno samo na razdoblje prije izricanja presude već obuhvaća i ono koje slijedi nakon toga. S obzirom na navedeno, odluku suda Unije kojom se dovodi u pitanje nedužnost optužene osobe koja je ranije pravomoćnom kaznenom presudom oslobođena optužbi treba tumačiti kao povredu spomenutog načela (vidjeti Europski sud za ljudska prava, presudu Vassilios Stavropoulos protiv Grčke od 27. rujna 2007., *Recueil des arrêts et décisions* 2007-I, t. 39.).
- 30 Slijedom tih razmatranja, žaliteljica tvrdi da je, u točki 45. pobijane presude, Opći sud, držeći da oslobađanje žaliteljice na temelju postojanja dvojbi Općinskog suda u Luxembourggu „ne podrazumijeva da su optužbe protiv žaliteljice bile u cijelosti neosnovane“, povrijedio spomenuto načelo.
- 31 Takva povreda neizbježno utječe na valjanost te presude, s obzirom na to da je odlučujuća za ocjenu, iz točaka 44. i 49. spomenute presude, da je propust Revizorskog suda da nakon presude od 2. listopada 2008. donese formalnu odluku o oslobađanju žaliteljice svih optužbi te da u tisku objavi priopćenje o njezinom oslobađanju bio zakonit.
- 32 Revizorski sud navodi da se taj prvi žalbeni razlog temelji na pretpostavci da su ta institucija ili Opći sud preispitali osnovanost presude od 2. listopada 2008. Međutim, ta je pretpostavka pogrešna.
- 33 Naime, pri donošenju odluke od 2. srpnja 2009., spomenute u točki 13. ove presude, Revizorski je sud imao u vidu tu presudu te o istoj vodio računa prilikom izvršavanja svojih vlastitih nadležnosti, koje, međutim, ne obuhvaćaju mogućnost objavljivanja priopćenja o oslobađanju žaliteljice. Također, Opći je sud priznao i poštovao sadržaj spomenute presude kad je riječ o njezinim kaznenopravnim posljedicama.

Ocjena Suda

- 34 Prvim žalbenim razlogom Kalliopi Nikolaou ističe da je Opći sud, smatrajući u točki 45. pobijane presude da do oslobađajuće presude od 2. listopada 2008. nije došlo zbog toga što su „optužbe koje su žaliteljici stavljene na teret bile utvrđene u cijelosti neosnovanima“, već zbog toga što „nisu dokazane izvan svake ‚razumne sumnje‘“, povrijedio načelo pretpostavke nedužnosti. Zbog te pogreške, mišljenja je žaliteljica, tu presudu treba ukinuti, s obzirom na to da bi Opći sud, da nije povrijedio spomenuto načelo, u točkama 44. i 49. te presude, potvrdio da je propust Revizorskog suda da nakon presude od 2. listopada 2008. donese formalnu odluku o oslobađanju žaliteljice svih optužbi koje su joj stavljene na teret i u tisku objavi priopćenje o njenom oslobađanju bio nezakonit.
- 35 S tim u vezi, treba podsjetiti da je riječ o povredi načela pretpostavke nedužnosti iz članka 48. stavka 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, koji odgovara članku 6. stavcima 2. i 3. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, osobito kad neka sudska odluka u svojem obrazloženju ostavlja dojam da je određena osoba kriva za počinjenje kaznenog djela nakon što je kazneni postupak okončan njezinim oslobađanjem (vidjeti Europski sud za ljudska prava, presude *Allenet de Ribemont protiv Francuske* od 10. veljače 1995., serija A br. 308, t. 35. i 36.; *Daktaras protiv Litve* od 10. listopada 2000., *Recueil des arrêts et décisions* 2000-III, t. 41. do 44. kao i *Teodor protiv Rumunjske* od 4. lipnja 2013., *Recueil des arrêts et décisions* 2013-III, t. 36. i 37.).

- 36 U konkretnom slučaju, kao što to ističe nezavisni odvjetnik u točki 57. svog mišljenja, treba naglasiti da obrazloženja Općeg suda iz točke 45. pobijane presude doista odaju dojam možebitne krivnje Kalliopi Nikolaou za počinjenje kaznenog djela istog činjeničnog opisa kao što je ono u odnosu na koje je 2. listopada 2008. već donesena pravomoćna oslobađajuća presuda.
- 37 Slijedom navedenog, valja utvrditi da je tim obrazloženjima očito povrijeđeno načelo pretpostavke nedužnosti.
- 38 Međutim, unatoč tome valja utvrditi da povreda tog načela ne može dovesti do ukidanja pobijane presude s obzirom na to da su utvrđenja iz točaka 44. i 49. te presude, kojima su propusti Revizorskog suda koje ističe žaliteljica ocijenjeni zakonitima, u svakom slučaju valjano utemeljena na drugoj osnovi, zasebno izloženoj u točki 46. spomenute presude (vidjeti u tom smislu presude JCB Service/Komisija, C-167/04 P, EU:C:2006:594, t. 186., kao i Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, t. 233.).
- 39 Naime, Opći sud je ispravno zaključio da je, s jedne strane, „u isključivoj nadležnosti nacionalnih pravosudnih tijela da ispituju optužbe protiv bivšeg člana Revizorskog suda s kaznenog aspekta“a, s druge strane, u nadležnosti Suda da ih ispita „s disciplinarnog aspekta u skladu s člankom 247. stavkom 7. UEZ-a“, slijedom čega Revizorski sud u okviru institucionalne strukture Unije nije ovlašten donijeti formalnu odluku o oslobađanju žaliteljice svih optužbi stavljenih joj na teret, ni s disciplinskog niti s kaznenog aspekta, a niti objaviti u tisku priopćenje o njezinom oslobađanju.
- 40 Usto, to utvrđenje je u skladu i s načelima ustaljene sudske prakse o autonomnom karakteru disciplinskih postupaka koji se odvijaju pred Sudom na temelju članka 247. stavka 7. UEZ-a, u odnosu na nacionalne kaznene postupke (presuda Komisija/Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, t. 120. i 121.). Naime, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u t. 71. do 73. svog mišljenja, iz te sudske prakse proizlazi da Revizorski sud, kao tijelo koje pokreće postupak pred Sudom, kao ni sam Sud, nije vezan pravnom kvalifikacijom činjeničnog stanja izvršenom u nacionalnom kaznenom postupku. U ovom slučaju, stoga, Revizorski sud nakon presude od 2. listopada 2008. nije bio dužan donijeti akte niti izvršiti radnje koje navodi žaliteljica.
- 41 Slijedom gornjih utvrđenja, prvi žalbeni razlog valja odbiti kao bespredmetan.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 42 Drugim žalbenim razlogom Kalliopi Nikolaou navodi da je Opći sud u odnosu na Općinski sud u Luxembourggu povrijeđio načelo lojalne suradnje iz članka 4. stavka 3. UEU-a.
- 43 U tom pogledu žaliteljica, pozivajući se na rješenje Zwartveld i dr. (C-2/88, EU:C:1990:315, t. 17.) i presudu Irska/Komisija (C-339/00, EU:C:2003:545, t. 71. i 72.), navodi da to načelo nameće uzajamne dužnosti lojalne suradnje ne samo državama članicama već i institucijama Unije te, u širem smislu, svim njezinim tijelima, uključujući pravosudna tijela.
- 44 Međutim, žaliteljica tvrdi da Opći sud nije poštovao presudu od 2. listopada 2008. niti je o istoj vodio računa.
- 45 Prije svega, u točkama 44. i 45. pobijane presude Opći je sud činjenice vezane uz postupanje Kalliopi Nikolaou protumačio potpuno suprotno ocjeni Općinskog suda u Luxembourggu.

- 46 Potom, ocjena iz točke 35. pobijane presude, sukladno kojoj je obveza hijerarhijski nadređenih da provjere nazočnost osoblja pod vlastitim nadzorom temelj upravljanja svakim sustavom odmora, očito je suprotna utvrđenjima iz presude od 2. listopada 2008., prema kojima ne postoji obveza članova kabineta da vode evidenciju odmora.
- 47 Naposljetku, Opći je sud u točki 38. pobijane presude ocijenio da „manjkav sustav evidentiranja i nadziranja odmora u Revizorskom sudu koji se primjenjivao u razdoblju o kojem je riječ“ ne može opravdati odustanak od istrage ili od postupka protiv žaliteljice kad je upravo manjkavost sustava odmora ono što je dovelo do odluke Općinskog suda u Luxembourggu o njezinom oslobađanju.
- 48 U odgovoru na te tvrdnje Revizorski sud ističe da se drugi žalbeni razlog temelji na pogrešnom razumijevanju uloga institucija o kojima je riječ i dosega članka 4. stavka 3. UEU-a.
- 49 Naime, u skladu sa sudskom praksom koja proizlazi iz presude Komisija/Cresson (EU:C:2006:455), Opći sud nije doveo u pitanje presudu od 2. listopada 2008. nego je samo u okviru ispitivanja eventualne izvanugovorne odgovornosti Revizorskog suda izvršio autonomnu ocjenu određenih činjenica već analiziranih u nacionalnom kaznenom postupku. Slijedom toga, različita ocjena određenih činjeničnih okolnosti proizlazi iz autonomnog karaktera dvaju sudskih postupaka.

Ocjena Suda

- 50 Svojim drugim žalbenim razlogom žaliteljica navodi da je Opći sud povrijedio načelo lojalne suradnje koje ga je obvezivalo u odnosu na Općinski sud u Luxembourggu time što je u točkama 44. i 45. te 35. i 38. pobijane presude određene činjenične elemente ocijenio drugačije u odnosu na utvrđenja iz presude od 2. listopada 2008.
- 51 S tim u vezi, valja podsjetiti da načelo lojalne suradnje, koje se prije stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona nalazilo u članku 10. UEZ-a, a koje se trenutno nalazi u članku 4. stavku 3. UEU-a, državama članicama nameće obvezu poduzimanja svih odgovarajućih mjera za osiguranje dosega i učinkovitosti prava Unije, a institucijama Unije u odnosu na države članice nameće uzajamne dužnosti poštovanja i pomaganja pri obavljanju zadaća koje proizlaze iz Ugovorâ (vidjeti u tom smislu presude First i Franex, C-275/00, EU:C:2002:711, t. 49. i Irska/Komisija, EU:C:2003:545, t. 71.).
- 52 U okviru tih zadaća članak 235. UEZ-a, u vezi s člankom 225. stavkom 1. UEZ-a, Sudu i Općem sudu izričito dodjeljuje nadležnost za sporove o naknadi štete predviđene člankom 288. stavkom 2. UEZ-a, koji uređuje izvanugovornu odgovornost Zajednice. Sukladno ustaljenoj sudskoj praksi, ta je nadležnost isključiva, pri čemu sudovi Zajednice moraju provjeriti jesu li ispunjene sve kumulativne pretpostavke izvanugovorne odgovornosti Zajednice, odnosno nezakonitost postupanja koje se predbacuje institucijama, nastala šteta te uzročno-posljedična veze između tog postupanja i nastale štete (vidjeti presudu Komisija/Systran i Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, t. 60. i navedenu sudsku praksu).
- 53 Usto, kad je riječ o ispunjenju osobito prve od tih pretpostavki, Sud je već u više navrata pojasnio da je potrebno utvrditi dovoljno ozbiljnu povredu pravnog pravila koje ima za cilj dodijeliti prava pojedincima (vidjeti presudu Bergaderm i Goupil/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, t. 42.), to jest da je institucija o kojoj je riječ počinila očitu i ozbiljnu povredu prekoračenjem svojih diskrecijskih ovlasti (vidjeti u tom smislu presude Brasserie du pêcheur i Factortame, C-46/93 i C-48/93, EU:C:1996:79, t. 55. i Komisija/CEVA i Pfizer, C-198/03 P, EU:C:2005:445, t. 64.).
- 54 Iz tih načela tako proizlazi da je tužba za naknadu štete na temelju izvanugovorne odgovornosti Zajednice za postupanja ili propuste njezinih institucija predviđena kao neovisno pravno sredstvo u odnosu na druge putove pravne zaštite, s obzirom na njezinu posebnu ulogu u okviru sustava pravnih

sredstava te s obzirom na to da je njezino korištenje, zbog njezine specifične svrhe, uvjetovano ispunjenjem određenih pretpostavki (vidjeti osobito presudu Lütticke/Komisija, 4/69, EU:C:1971:40, t. 6., kao i Unifrex/Komisija i Vijeće, 281/82, EU:C:1984:165, t. 11.).

- 55 Slijedom toga, kao što je to u svojim pisanim očitovanjima istaknuo i Revizorski sud, iako sud Zajednice može uzeti u obzir utvrđenja iz kaznenog postupka za djelo istog činjeničnog opisa kao što je ono koje je predmet postupka utemeljenog na članku 235. UEZ-a, taj sud ipak nije vezan pravnom kvalifikacijom tih činjenica za koju se odlučio kazneni sud, već je ovlašten, u okviru svojih diskrecijskih ovlasti, samostalno ih analizirati kako bi provjerio jesu li ispunjene pretpostavke izvanugovorne odgovornosti Zajednice (vidjeti, po analogiji, presudu Komisija/Cresson, EU:C:2006:455, t. 120. i 121.).
- 56 Slijedom tih razmatranja, valja utvrditi da su tvrdnje žaliteljice da je Opći sud u točkama 44. i 45. te 35. i 38. pobijane presude povrijedio načelo lojalne suradnje u cijelosti neosnovane.
- 57 Naime, u spomenutim točkama te presude Opći sud nije povrijedio obvezu institucionalnog poštovanja u odnosu na Općinski sud u Luxembourg, s obzirom na to da se o određenim činjenicama već analiziranim u presudi od 2. listopada 2008. izjasnio s ciljem provjere zakonitosti propusta predbacivanih Revizorskom sudu u okviru spora o izvanugovornoj odgovornosti Zajednice, a ne s ciljem ocjenjivanja osnovanosti kaznenih optužbi stavljenih na teret Kalliopi Nikolaou.
- 58 Iz navedenog proizlazi da drugi žalbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

Treći žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 59 Trećim žalbenim razlogom Kalliopi Nikolaou tvrdi da je u donošenju pobijane presude počinjena povreda u vidu nenadležnosti Općeg suda, s obzirom na to da je isti odlučivao o pitanjima koja nadilaze njegove nadležnosti određene Ugovorima.
- 60 Kao prvo, žaliteljica drži da je Opći sud u točki 45. te presude, upustivši se u meritornu kaznenopravnu ocjenu „onoga što podrazumijeva“ ili „onoga što ne podrazumijeva“ razlog oslobađajuće presude od 2. listopada 2008., koji se temelji na „postojanju dvojbe“, preuzeo ulogu „žalbenog kaznenog suda“.
- 61 Kao drugo, žaliteljica tvrdi da je Opći sud preuzeo ulogu „disciplinskog suda“ te proglasio valjanim pogrešno tumačenje ovlasti Revizorskog suda, utvrdivši u točki 47. pobijane presude, u pogledu napomene iz dopisa od 13. svibnja 2004., da „nije bilo neprimjereno da predsjednik Revizorskog suda žaliteljici navede da je velika većina članova institucije njezino postupanje smatrala neprihvatljivim“.
- 62 U tom pogledu Kalliopi Nikolaou upozorava da, s obzirom na to da je, na temelju članka 247. stavka 7. UEZ-a, Sud jedina institucija ovlaštena odlučivati o disciplinskim povredama člana Revizorskog suda, Opći sud nije imao pravo u tom smislu odlučivati ni o postupanju koje se žaliteljici predbacuje u spomenutom dopisu niti o zakonitosti sadržaja tog dopisa.
- 63 Revizorski sud ističe da taj žalbeni razlog treba odbaciti kao nedopušten u dijelu u kojem se samo ponavljaju tvrdnje o dopisu od 13. svibnja 2004. iznesene u prvostupanjskom postupku, a u preostalom dijelu odbiti kao neosnovan, s obzirom na to da Opći sud presudu od 2. listopada 2008. nije doveo u pitanje jer su, ovisno o vrsti suda koji odlučuje i pravnom sredstvu o kojem je riječ, mogući različiti zaključci o istom postupanju.

Ocjena Suda

- 64 Trećim žalbenim razlogom Kalliopi Nikolaou tvrdi da je Opći sud povrijedio pravila o nadležnosti koja proizlaze iz Ugovorâ. Kao prvo, u točki 45. pobijane presude, upustio se u meritornu ocjenu kaznenih optužbi stavljenih na teret žaliteljici i razloga njezina oslobađanja u presudi od 2. listopada 2008. Kao drugo, u točki 47. te presude Opći je sud pogrešno analizirao napomenu disciplinskog karaktera iz dopisa od 13. svibnja 2004. te potvrdio zakonitost tog dopisa ne poštujući time ograničenja ni svojih nadležnosti ni nadležnosti Revizorskog suda.
- 65 Međutim, valja utvrditi da se te tvrdnje temelje na pogrešnom tumačenju pobijane presude.
- 66 Naime, glede prvog dijela tog žalbenog razloga dovoljno je reći da u točki 45. te presude Opći sud činjenice iz kaznenih optužbi protiv žaliteljice i razlog njezina oslobađanja u presudi od 2. listopada 2008. nije analizirao s ciljem dovođenja u pitanje konačnog ishoda spomenute presude niti s ciljem ponovnog otvaranja nacionalnog kaznenog postupka.
- 67 Naprotiv, kao što je to izneseno u točkama 56. i 57. ove presude, Opći sud se samo, u granicama svoje isključive nadležnosti u području izvanugovorne odgovornosti Zajednice, pozvao na iste činjenične elemente koji su bili uzeti u obzir u spomenutom kaznenom postupku, i to isključivo kako bi odgovorio na argumentaciju žaliteljice o navodnoj nezakonitosti propusta Revizorskog suda da nakon presude od 2. listopada 2008. donese formalnu odluku o oslobađanju žaliteljice svih optužbi stavljenih joj na teret.
- 68 Tako, u točki 45. pobijane presude, protivno onome što tvrdi žaliteljica, Opći sud nije preuzeo ulogu „žalbenog kaznenog suda“, već je postupao u granicama svojih ovlasti.
- 69 Kad je riječ o drugom dijelu trećeg žalbenog razloga, valja pojasniti da je, s jedne strane, obrazloženje iz točke 47. pobijane presude također odgovor na tvrdnju žaliteljice da je Revizorski sud negativnom i paušalnom napomenom iz dopisa od 13. svibnja 2004. povrijedio načela nepristranosti i dužnosti brižnog postupanja.
- 70 Slijedom toga, Opći sud, pristupivši analizi takve napomene u okviru postupka za naknadu štete koji se pred njim vodi, nije o postupanju koje se predbacuje žaliteljici odlučivao s disciplinskog aspekta i nije prekoračio granice svojih ovlasti u području izvanugovorne odgovornosti Zajednice.
- 71 S druge strane, valja utvrditi da je sadržaj dopisa od 13. svibnja 2004., kao što je to istaknuo i nezavisni odvjetnik u točki 84. svog mišljenja, bio, ispravno, ograničen na puku naznaku rezultata glasovanja članova Revizorskog suda prikupljenih radi odlučivanja o pokretanju postupka pred Sudom na temelju članka 247. stavka 7. UEZ-a te se stoga nije radilo o disciplinskoj ocjeni postupanja koje se Kalliopi Nikolau stavlja na teret.
- 72 Naime, budući da se odluka o pokretanju postupka pred Sudom mogla legitimno donijeti, u skladu s načelima koja proizlaze iz relevantne sudske prakse, na temelju navodnog postojanja „određenog stupnja ozbiljnosti povrede“ (vidjeti u tom smislu presudu Komisija/Cresson, EU:C:2006:455, t. 72.), Revizorski je sud smio naznačiti da, unatoč tome što je velika većina članova Revizorskog suda kritizirala žaliteljičino postupanje iz točke (i) spomenutog dopisa, nije ostvarena jednoglasnost koja se zahtijeva na temelju članka 6. njegova Poslovnika.
- 73 Također, kao što su to potvrdile sve stranke na raspravi pred Sudom, napomena iz tog dopisa strogo je osobne naravi te nije bila predmetom nikakve objave u tisku.
- 74 Iz tih razmatranja proizlazi da Opći sud, utvrdivši da je sadržaj dopisa od 13. listopada 2004. zakonit, ni na koji način nije priznao Revizorskom sudu do tada nepostojeću disciplinsku nadležnost niti je prekoračio svoje ovlasti, s obzirom na to da nije postupao u svojstvu „disciplinskog suda“.

75 Imajući u vidu gornja razmatranja, treći žalbeni razlog valja u cijelosti odbiti kao neosnovan.

Četvrti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 76 Prvim dijelom četvrtog žalbenog razloga, Kalliopi Nikolaou ističe da je Opći sud pogrešno protumačio i primijenio pravila o izvanugovornoj odgovornosti Zajednice. Naime, u točki 32. pobijane presude, dodao je dodatnu pretpostavku koja se sukladno ustaljenoj sudskoj praksi ne zahtijeva, to jest pretpostavku da je institucija o kojoj je riječ postupala „u lošoj vjeri“.
- 77 Drugim dijelom tog žalbenog razloga, žaliteljica ističe da je Opći sud pri tumačenju članka 2. stavka 2. Odluke 99/50, u vezi s njezinim člankom 4. stavkom 1. počinio pogrešku koja se tiče prava.
- 78 S jedne strane, u točki 30. pobijane presude Opći je sud pogrešno zaključio da žaliteljicu nije bilo potrebno obavijestiti o pokretanju preliminarne istrage protiv nje te da dopisi od 8. i 26. travnja 2002., kojima je žaliteljica obaviještena samo o pokretanju unutarnje istrage OLAF-a, udovoljavaju zahtjevima iz članka 4. stavka 1. prve rečenice te odluke. S druge strane, u točki 29. te presude Opći je sud pogrešno utvrdio da propust Revizorskog suda da žaliteljici priopći sadržaj spisa preliminarne istrage i da je saslušala prije njegova prosljeđivanja OLAF-u, nije nezakonit, u smislu članka 4. stavka 1. druge rečenice spomenute odluke.
- 79 Prema mišljenju Revizorskog suda, taj žalbeni razlog treba proglasiti nedopuštenim, s obzirom na to da se njime samo ponavljaju tvrdnje već istaknute u prvostupanjskom postupku pa on stoga predstavlja zahtjev za preispitivanje činjenica slučaja.
- 80 U svakom slučaju, u točki 32. pobijane presude Opći sud nije dodao nijednu novu pretpostavku izvanugovorne odgovornosti Zajednice. Također nije počinio nikakvu pogrešku pri tumačenju članka 2. stavka 2. Odluke 99/50 s obzirom na to da ta odredba ne zahtijeva da se osobu osumnjičenu za počinjenje nepravilnosti obavijesti o pokretanju preliminarne istrage, već samo zahtijeva da glavni tajnik Revizorskog suda bez odgađanja proslijedi OLAF-u podatke prikupljene u okviru takve istrage.

Ocjena Suda

- 81 Prvim dijelom četvrtog žalbenog razloga žaliteljica tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku pri tumačenju pretpostavki izvanugovorne odgovornosti Zajednice, utvrdivši u točki 32. pobijane presude da eventualno prosljeđivanje OLAF-u ili luksemburškim vlastima dokumenta od 20. studenoga 2001., koji potječe od šefa kabineta Kalliopi Nikolaou i koji vjerojatno sadrži krivotvoreni potpis, ne znači da je Revizorski sud glede istinitosti potpisa žaliteljice postupao u lošoj vjeri.
- 82 S tim u vezi, dovoljno je istaknuti da je riječ o samo podrednom zaključku Općeg suda, dok je primarni zaključak da taj dokument nije bio dio preliminarne istrage spisa koji je Revizorski sud prosljeđio OLAF-u niti je bio priopćen luksemburškim vlastima.
- 83 Slijedom toga, u nedostatku osporavanja tog utvrđenja u žalbi, prvi dio četvrtog žalbenog razloga valja odbiti kao bespredmetan.
- 84 Drugim dijelom četvrtog žalbenog razloga Kalliopi Nikolaou ističe da je Opći sud pogrešno protumačio članak 2. stavak 2. Odluke 99/50, u vezi s člankom 4. stavkom 1. te odluke, držeći, s jedne strane, u točki 30. pobijane presude, da dopisi od 8. i 26. travnja 2002. kojima je žaliteljica obaviještena o pokretanju unutarnje istrage OLAF-a, a ne preliminarne istrage, udovoljavaju zahtjevima iz članka 4.

stavka 1. prve rečenice te odluke i, s druge strane, u točki 29. te presude, da članak 4. stavak 1. druga rečenica spomenute odluke ne obvezuje Revizorski sud da žaliteljici priopći sadržaj spisa preliminarne istrage niti da je sasluša prije njegova prosljeđivanja OLAF-u.

- 85 U tom pogledu valja upozoriti na to da članak 2. stavak 2. Odluke 99/50 predviđa da glavni tajnik, s jedne strane, „bez odgađanja prosljeđuje [OLAF-u] sve činjenične elemente koji ukazuju na postojanje nepravilnosti“ poput prijave, korupcije ili bilo koje druge nezakonite aktivnosti štetne za financijske interese Unije i, s druge strane, „provodi preliminarnu istragu, bez dovođenja u pitanje unutarnjih istraga [OLAF-a]“.
- 86 U nedostatku izričitih odredaba u tom članku, za odgovor na prvu tvrdnju istaknutu u prilog drugom dijelu četvrtog žalbenog razloga valja najprije utvrditi proteže li se obveza obavještanja na koju se poziva u članku 4. stavku 1. prvoj rečenici Odluke 99/50 i na preliminarnu istragu, a potom, u slučaju potvrdnog odgovora, kakva je narav te obveze i, naposljetku, je li u ovom slučaju žaliteljica primila takvu obavijest.
- 87 Kad je riječ o analiziranju tih pitanja, valja utvrditi da, bez preciziranja vrste istrage o kojoj je riječ, spomenuti članak 4. stavak 1. prva rečenica samo predviđa da u slučaju moguće umiješanosti određenog člana, dužnosnika ili službenika Revizorskog suda, osoba o kojoj je riječ mora o tome biti obaviještena „brzo“, pod uvjetom da to ne ugrožava istragu.
- 88 Slijedom toga treba istaknuti da, čak i ako se ta odredba odnosi i na preliminarnu istragu, njome se, s jedne strane, ne predviđa obveza obavještanja bez odgađanja - odmah po otvaranju istrage - a, s druge strane, njome se ta obveza i ublažava davanjem prednosti potrebi zaštite učinkovitosti istrage.
- 89 Stoga u ovom slučaju valja utvrditi da je žaliteljica, suprotno njezinim tvrdnjama, dopisom od 26. travnja 2002. bila obaviještena ne samo o otvaranju unutarnje istrage, već i o preliminarnoj istrazi Revizorskog suda te o tome da je glavni tajnik te institucije spis te istrage prosljedio OLAF-u.
- 90 Slijedom toga, u nedostatku tvrdnji žaliteljice kojima dovodi u pitanje eventualnu zakašnjelost takvog dopisa, valja utvrditi da, kao što je to istaknuo i nezavisni odvjetnik u točki 96. svog mišljenja, obavijest iz tog dopisa istovremeno udovoljava i načelu brzog obavještanja osobe o kojoj je riječ i potrebi osiguranja učinkovitosti i preliminarne i unutarnje istrage.
- 91 Iz navedenog proizlazi da Opći sud, držeći u točki 30. pobijane presude da su obavijesti iz dopisa od 8. i 26. travnja 2002. udovoljavale zahtjevima iz članka 4. stavka 1. prve rečenice Odluke 99/50, nije počinio povredu koja se tiče prava.
- 92 Slijedom tih pojašnjenja, za ocjenu osnovanosti druge tvrdnje istaknute u prilog drugom dijelu ovog žalbenog razloga valja još utvrditi primjenjuje li se u svakom slučaju na preliminarnu istragu obveza obavještanja iz članka 4. stavka 1. druge rečenice te odluke, u skladu s kojim se „nakon istrage ne mogu izvesti zaključci koji se tiču poimenično navedenog člana [...] Revizorskog suda, ako osobi o kojoj je riječ nije bilo omogućeno da se izjasni o svim činjenicama koje se na nju odnose“ i je li stoga žaliteljicu prije zatvaranja te istrage i prosljeđivanja OLAF-u njezina spisa trebalo saslušati.
- 93 U tu svrhu, budući da iz formulacije članka 4. stavka 1. druge rečenice ne proizlazi nikakva jasna naznaka, valja ispitati specifične značajke preliminarne istrage.
- 94 Kao što je to objasnio Revizorski sud na raspravi pred Sudom, takva istraga čini prethodnu fazu prikupljanja i ocjene podataka u vezi s navodima o nepravilnostima koje zaprimi glavni tajnik Revizorskog suda, predmet koje je provjera vjerodostojnosti dokaza u prilog tim navodima, prije nego što ih spoji u spis i prosljedi bilo tijelu nadležnom za imenovanje, radi otvaranja upravne istrage, bilo OLAF-u, radi provođenja unutarnje istrage.

- 95 Iz navedenog proizlazi da, kao što je to istaknuo i nezavisni odvjetnik u točki 93. svog mišljenja, svrha preliminarne istrage nije donošenje zaključaka o osobi pod istragom.
- 96 U takvim okolnostima Opći sud u točki 29. pobijane presude, analiziranjem svrhe te istrage i zauzimanjem stajališta da se obveze iz članka 4. stavka 1. druge rečenice Odluke 99/50 ne odnose na postupanja glavnog tajnika Revizorskog suda u okviru te istrage, nije počinio pogrešku koja se tiče prava.
- 97 Slijedom navedenog, drugi dio četvrtog žalbenog razloga valja u cijelosti odbiti kao neosnovan.
- 98 Slijedom svih gornjih razmatranja, četvrti žalbeni razlog valja odbiti kao djelomično bespredmetan i djelomično neosnovan te odbiti žalbu.

Troškovi

- 99 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog Poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog Poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Kalliopi Nikolau nije uspjela u svojem zahtjevu te s obzirom na to da je Revizorski sud zatražio da ona snosi troškove, treba joj naložiti da snosi troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**
2. **Kalliopi Nikolaou nalaže se snošenje troškova.**

Potpisi